

til Rette om, med dem maatte der kunne naas et Resultat, hvis man vilde det. Det, jeg beklager her, er, at man end ikke gør Forsøg paa at tilvejebringe et andet Fler-tal i Landstinget, som absolut maa kunne tilvejebringes, og hvorved Stat og Samfund rimeligvis kunde spare en 18—20 Millioner, men at man slutter sig sammen med et lille Mindretal deroppe, hvorved Staten og vi alle sammen maa bløde med disse Penge.

Ordføreren (Vilhelm Lassen): Det, som det ærede Medlem, der nu satte sig, havde fat paa til Slutning, vil jeg endnu gøre en Bemærkning til. For dem, der virkelig have fulgt med i denne Sags Historie, staar det ikke uklart, at det netop er et Hovedpunkt i det Forslag, der er stillet fra Landstingets Mindretal, at man vil have, at Tiendeyderne i det mindste skulle yde det 20-dobbelte. Paa det Punkt vilde ethvert Forsøg paa at bane Vej igennem dem for denne Lov strande, medmindre vi vilde *give efter*. Men her se vi jo, at end ikke det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), der i Formiddags tog Brødet ud af Munden paa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), fordi han havde talt ganske i hans Aand, paa nogen Maade vil gaa længere ned. Han har i sin Replik til den højtærede Landbrugsminister udtrykkelig sagt, at han aldrig nogen Sinde, under nogen Omstændighed, kan gaa med til en Lov, der tvinger Tiendeyderne til at købe deres Tiende for det 20-dobbelte; ja, han var endogsaa saa skrupuløs med Hensyn til sin Stilling til Grundloven, at han fandt det tvivlsomt, om man kunde paalægge dem at give det 18-dobbelte. Jeg mener ikke, at Grundloven hindrer noget i den Henseende, men jeg mener ganske vist, at hvis der virkelig skal være en Tiendeafløsning, som i nogen Maade kan blive en Udligning af Byrden, kan man ikke gaa højere op end til det 18-dobbelte, og saa er det Forsøg, som det ærede Medlem nu ofrer saa mange Ord paa, men som jeg ikke tror, han har saa stærk Tro til, som Ordene lyde, paa Forhaand umuligt.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde en Ting, der forbavtede mig. Han sagde, at det med Kapitelstaksterne var der i Virkeligheden ingen Vægt at lægge paa. Hvilken Kapitelstakst man lægger til Grund, det var ikke det, det kom an paa, det kom alene an paa Multiplikatoren, paa, hvor mange Gange Tienden der skulde betales.

Jeg tror, at de Folk, som ere i det heldige Tilfælde at skulle have Pengene, de kontante Penge i Lommen, ville ogsaa lægge nogen Vægt paa, hvorledes de Kapitelstakster ere, hvorefter Gennemsnittet skal beregnes. Jeg tror, at hvis de Godeejere, som ere Tiendeejere, og som det ærede Medlem har talt saa meget om, skulle have denne store Gave, kunde faa nogle ærede Medlemmer, f. Eks. det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, til at gaa den Vej, som har været foreslaet i tidligere Forslag, at lægge 24 Aars Kapitelstakst til Grund med Udskydelse af de 2 højeste og de 2 laveste, vilde de gnide sig i Hænderne og ganske sikkert virkelig faa en Gave, der betød adskilligt for dem. Saa naar det ærede Medlem ser saadan paa det, ja saa kunde vi maaske naa til et Kompromis, og hvis vi altsaa gik den gamle Vej og lagde 24 Aars Kapitelstakst til Grund, kunde vi naa de samme Penge i Lommen paa Tiendeejerne ved at sige det 23-dobbelte, som nu ved at sige det 25-dobbelte, og det ærede Medlem stiller jo selv subsidiært Forslag om 23. Hvis vi nu gik med hertil, vilde det altsaa se ud, som om vi havde lavet en Nedgang, men i Virkeligheden havde vi intet opnaaet. Det vilde være, ja lad mig sige det rent ud, at putte Folk Blaar i Øjnene, og det synes jeg ikke, der er Spor af Grund til. Lad os saa hellere følge Forslaget, saaledes som det er, og ikke gøre den Ompostering deri og sige 23 og lægge de 24 Aar til Grund, naar Forholdet dog bliver det, at de store Godsejere faa akkurat nøjagtig det samme i Lommen, som de ville faa efter det Forslag, der her foreligger.

Jeg skal slutte med et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Assens (Berntsen). Det ærede Medlems Opposition mod § 4 forstaar jeg vedvarende ikke. Det forekommer mig, at den højtærede Landbrugsminister har ganske og aldeles Ret, naar han henviser til, at det ærede Medlem for Assens har vist nøjagtig den samme parlamentariske Tillid, her er Tale om, til daværende Finansminister Estrup. Den parlamentariske Tillid, her er Spørgsmaal om, er den, hvorvidt man bør lade Regeringen paa et givet Tidspunkt optage et Statslaan til en bestemt Anvendelse uden særlig Lov. Det er denne Tillid, som det ærede Medlem for Assens i 1894 har været med til at vise daværende Finansminister Estrup, baade ved en Række store Jernbanelove og ved den Lov om Tiendeafløsning, som det ærede Medlem da var Ordfører for.